

Agon Orchestra (originally Agon Ensemble) was formed in 1983/85, as a platform for a group of young Czech composers and musicians whose activities developed outside the boundaries of the cultural establishment of that time (**Petr Kofron**, **Martin Smolka**, **Miroslav Pudlák** among others). Beside these Czech composers, Agon presented numerous Czech premieres of works by, for example, John Cage, Morton Feldman, Arvo Part, Steve Reich or Giacinto Scelsi. After 1989 Agon produced and performed several thematic cycles centred on avant-garde and cross-over tendencies in new music - from Micro-Interval Music and Beginnings of Dodecaphony, through Czech New Music of the 1960s and an Anthology of Czech and World Avant-Garde, to Graphic and Conceptual Scores; as well as the project Alternative, where Agon presented experimental works by Czech alternative-rock musicians, visual and performance artists. The members of Agon come from diverse backgrounds such as the Czech Philharmonic, State Opera or modern jazz and alternative rock circles. With the help of a combination of acoustic and amplified instruments the sound of Agon gains the aggressivity of a rock band together with the precision of a chamber ensemble performing classical music. Agon Orchestra has to date appeared both on domestic stages, and at many international festivals and venues abroad (in **Austria**, Belgium, **Canada**, England, Estonia, **Germany**, Hungary, Italy, Lithuania, Netherlands, Poland, Slovakia, Switzerland, **USA** & former Yugoslavia) and has produced a number of recordings for radio, TV, and record companies. In 1994 Agon received the Golden Harmony Award for the best CD of Czech contemporary music (Czech New Music of the 1960s) and Czech Music Council Honorary Award for interpretation of Czech new music.

AGON ORCHESTRA

V roce 1983 založil Kofroň spolu s dalšími skladateli – Miroslavem Pudlákem a Martinem Smolkou – *Agon ORCHESTRA*, soubor věnující se výhradně současné vážné hudbě navazující na linii "Nové hudby", tento soubor existuje dodnes.

Od začátku 90. let je Kofroň spojen se souborem také jako dirigent a dramaturg. Podílel se na přípravě a řídil několik tématických koncertních řad: *Antologie světové avantgardy* (1991/92), *Počátky české Nové hudby* (1993), *Alternativa – skladby výtvarníků a rockerů* (1993), *Mikrointervalová hudba* (1993), *Počátky dodekafonie* (1993), *Grafické partitury a koncepty* (1994), *Newyorská downtownmusic* (1996, 1997, 2000, 2001), *Iannis Xenakis* (1998), *New Rock – Heiner Goebbels* (1999), *John Adams* (2000), *Frank Zappa* (2000, 2003), *Mladí čeští skladatelé* (2000, 2003), *Conlon Nancarrow* (2001), *Michal Nežtek* (2002), *E. F. Burian* (2004), *Michal Nežtek/The Plastic People of the Universe - Vlaková opera* (2007), *Magorova Summa - zhudebněné texty Ivana Martina Jirouse* (2008)

Po celou dobu se věnoval české Nové hudbě (*Marek Kopelent*, *Jan Klusák*, *Josef Adamík*, *Peter Graham*, *Martin Smolka*, *Miroslav Šimáček*), celé bloky spolu s premiérami zapomenutých skladeb věnoval *Rudolfu Komorousovi*, *Zbyňku Vostřákovi* a *Josefu Bergovi*. S Talichovým komorním orchestrem provedl v roce 1996 Vostřákův *Kapesní vesmír* a pro Českou televizi připravil inscenace dvou Bergových oper - *Oddyseův návrat* (1994, rež. Jiří Nekvasil), *Evropská turistika* (1997, rež. Jiří Nekvasil).

Kofroň se významně věnuje dílům amerických minimalistů (*Terry Riley*, *Steve Reich*, *Phil Glass*, *John Adams*), amerických postminimalistů (*Michael Gordon*, *David Lang*, *Evan Ziporyn*, *Julia Wolfe*), newyorskému downtownu (*John Zorn*, *Elliott Sharp*, *Annie Gosfield*, *Norman Yamada*, *Anthony Coleman*), mladé české hudbě (*Ondřej Adámek*, *Ivan Acher*, *Slavomír Hořínska*, *Marko Ivanovič*, *Michal Nežtek*, *Roman Pallas*, *Pavel Smutný*, *Miroslav Srnka*, *Michal Trnka*, *Jan Trojan*) a dílu *Heinera Goebbelse*.

Od roku 1994 je spolu s *Ivanem Bierhanzlem* a *Společností pro novou hudbu* pořadatelem *Maratonu nové hudby*, jedné z největších přehlídek současné světové hudby v Čechách. V roce 2006 se konal již 13. ročník.

Petr Kofroň vystupoval s *Agon ORCHESTRA* na prestižních pódii v Evropě a USA: *Varšavská jeseň*, *Spring Festival Budapest*, *Berliner Festwochen*, berlínský *Konzerthaus*, berlínský festival *Ultraschall*, *Künstlerhaus Mousonturm* ve Frankfurtu am Main, hamburgský *Kampnagel* (*Schleswig-Holstein Musik Festival*), *Kunsthalle* v rakouském Kremsu, festival *Wien Modern*, *Rote Fabrik Zürich*, londýnský *The South Bank Centre*, *Musique actuelle* v kanadském Victoriaville, *Lincoln Centre* v New Yorku. Pravidelně hraje i na hlavních festivalech v Čechách, Moravě a Slovensku: *Pražské jaro* (1996 – balet *Anestise Logothetise*, 2001 – *representativní koncert Agon ORCHESTRA*, 2003 – *Frank Zappa*), pražská *Alternativa*, bratislavský *Melos-Ethos* a *Večery nové hudby*, brněnská *Expozice nové hudby*, v roce 2007 vystoupil Agon ORCHESTRA s Ivou Bittovou na festivalu *Next Wave*, New York s projektem *Don Juan in Prague*.

DIRIGENT

Vedle české soudobé hudby se specializuje na americkou hudbu 20. století: V roce 1996 připravil orchestrální skladby *Charlese Ivese*, *Johna Cage* a *Phila Glasse* s orchestrem FOK Praha, ve Státní opeře Praha nastudoval Glassovu operu *Pád domu Usherů* (1999), v pražském Národním divadle Glassovu operu *Kráska a zvíře* (2003, nové nastudování Palau de les Arts Reina Sofia, Valencia 2008) a operu Michaela Nymana *Man and Boy* (2004), v rámci Maratonu soudobé hudby 2005 nastudoval Glassovu operu *V*

kárném táboře, realizoval první českou nahrávku díla *Johna Cage* na CD *Grafické partitury a koncepty*, s orchestrem Plzeňské opery provedl v roce 2000 *Robert Browning Overture* Charlese Ivese a s Pražskou komorní filharmonií skladby *Johna Adamse* a *Terry Rileye* (Maraton soudobé hudby 2000 a Hudební fórum - Hradec Králové 2005).

PLZEŇSKÁ OPERA

V letech 1996 - 2004 působil Petr Kofroň jako umělecký šéf plzeňské opery, která za jeho působení doznala doslova raketový vzestup. Kofroň zejména přizval řadu režisérů, stojících zatím mimo operní svět, ale reprezentujících trendy soudobého divadla (*Nina Vangeli*, *Jan Antonín Pitínský*, *Jan Burian*, *Jiří Pokorný*, *Karel Brožek*, *Michal Dočekal*, *Martin Čičvák*, *Jiří Heřman*, *Daniel Balatka*, *Zdenek Plachý*).

V Plzni začal Kofroň operu dirigovat v roce 2000 (*Šárka* Zdenko Fibicha) a poté nastudoval *Jolantu* Petra I. Čajkovského (prem. 2000), *Hubičku* Bedřicha Smetany (prem. 2000), *Kapulety a Monteky* Vincenza Belliniho (prem. 2001), *Ariadnu na Naxu* Richarda Strausse (prem. 2001), *Kunálovny oči* Otakara Ostrčila (prem. 2002), *Werthera* Julese Masseneta (prem. 2003) a *Bludného Holandána* Richarda Wagnera (prem. 2004).

Vedle operní produkce zavedl Kofroň v Plzeňském divadle koncertní řadu se symfonickým orchestrem plzeňské opery, kde dirigoval velká díla světové literatury (Mahlerova *První a Pátá symfonie*), stejně tak jako kladl důraz na českou symfonickou literaturu (*Smetana*, *Janáček*, *Suk*, *Fibich*, *Klusák*) a hudbu 20. století (*Šostakovič*, *Riley*).

CENY

Petr Kofroň se souborem *Agon ORCHESTRA* získal *Cenu časopisu Harmonie* za nejlepší nahrávku soudobé hudby roku 1994 a v tomtéž roce i *Cenu České hudební rady* za deset let činnosti *Agon ORCHESTRA*. CD *Grafické partitury a koncepty* bylo vyhlášeno kritikou časopisu Stereo & Video *nejlepší domácí nahrávkou z oblasti vážné hudby v roce 1996*. Koncertní provedení Glassovy opery bylo v roce 1996 nominováno na *cenu Classic jako "událost roku"*. Scénické provedení této Glassovy opery (Státní opera Praha) bylo v anketě Divadelních novin vyhlášeno za *nejlepší operní inscenaci roku 1999*. Pod Kofroňovým vedením získala Plzeňská opera *cenu za nejlepší inscenaci roku 1998 (Pitínského inscenace Dido a Aeneas)*, *cenu za nejlepší inscenaci na Festivalu OPERA 2003 (Prodaná nevěsta v režii Daniela Balatky)*, *cenu Sazky a Divadelních novin za režii 2005 (Heřmanova inscenace Bludného Holandána)*. Bouřlivý ohlas následoval po Kofroňově nastudování Fibichovy *Šárky* v Plzni (rež. *Jiří Pokorný*).

Ivo Medek

studoval kompozici na JAMU v Brně, kde je nyní děkanem, profesorem kompozice a teorie kompozice. Více než 10 let se věnuje speciálně kompozici pro bicí nástroje prakticky i teoreticky. 1990 a 94 přednášel na Darmstadtských kurzech (tamtéž byly provedeny některé jeho skladby pro bicí), na mezinárodních konferencích v Haagu, Brně, Grazu, Mannheimu, Nitře, Kasselu, Varšavě a na vysokých školách v Evropě i USA. Jeho skladby zazněly na festivalech a koncertech v mnoha evropských zemích, ale i v Asii a Americe. Získal *Cenu Českého hudebního fondu* pro rok 1993, stipendium mnichovské nadace Alypios a další ceny v národních i mezinárodních soutěžích. Je publikačně činný v odborném tisku a autorem nebo spoluautorem několika publikací z oblasti teorie kompozice. V roce 1985 byl spoluzakladatelem souboru Art inkognito (nyní Ars Incognita) a v roce 2000 souboru Marijan, s nímž vystupuje po celém světě dodnes.

Témata přednášek: Analýzy vlastních skladeb, skladby pro soubory bicích nástrojů, multimedia a bicí, obecné kompoziční principy, analýzy skladeb (i mimo bicí) frekventantů kurzu.

Středoevropský soubor bicích nástrojů DAMA DAMA vznikl sice oficiálně v roce 1990, ale jeho myšlenkové počátky sahají již do roku 1985, kdy dva z jeho zakládajících členů - Adam Kubíček a já (Dan Dlouhý) začali svou dráhu v oboru vážné hudby jakožto bicí sekce komorního souboru Art Inkognito.

Náš cíl v té době byl stejný jako u mnoha hráčů na bicí nástroje v orchestrech tzv. vážné hudby - zrovnoprávnit tuto zřejmě nejstarší část nástrojového instrumentáře s dalšími hudebními nástroji. Proto jsme začali „vnucovat“ skladatelům souboru Art Inkognito (Karel Horký-Daniel Forró, Ivo Medek, Zdeněk Plachý a Jaroslav Pokorný) nejrůznější zvukové i hráčské možnosti bicích nástrojů, takže výsledné nástrojové sestavy, které jsme tehdy používali, dosahovaly značných rozměrů.

Postupným seznamováním se s činnostmi souborů bicích nástrojů západní Evropy (švédská Kroumata), okolních zemí (maďarská Amadinda) i našich (Pražský soubor bicích nástrojů pod vedením Vladimíra Vlasáka) se náš cíl posunul směrem k vlastnímu ansámbli, který by naplnil naše hudební představy - využití transformovaných etnických hudebních vlivů a kompozičních výtvarností soudobé západní vážné hudby ve spojení s vitalitou rockové hudby. Koncerty soudobé hudby které jsme tehdy navštěvovali jako posluchači i jako interpreti nejrůznějších skladeb nám totiž připadaly neuvěřitelně nudné. (Příkladem je řada skladeb, které zazněly na Mezinárodních prázdninových kurzech pro soudobou hudbu v Darmstadtu, festivalech v Manheimu, Drážďanech...)

Proto jsme začali provádět nenápadnou expanzi v rámci koncertů Art Inkognita - stále více skladeb jen pro bicí se stále větším dramaturgickým i autorským přínosem. Vzhledem k tomu, že podíl práce ostatních členů souboru se stále snižoval (přesněji řečeno se z různých důvodů postupně vytrácel), nikomu tento fakt nevadil.

Ve finální fázi koncert Art Inkognita tvořilo osm skladeb pro „čisté“ bicí nástroje, zkomponované nebo překomponované námi, jedna skladba pro sólový klavír, interpretovaná svým autorem a vedoucím souboru skladatelem Ivo Medkem a jedna skladba společná. V této situaci bylo proto zcela logické změnit název původně jedenáctičlenného orchestru s obsazením kytara, housle, viola, violoncello, flétna, klarinet, fagot, klavír, dva hráči na bicí a zpěv a vytvořit v roce 1990 soubor nový, pouze čtyřčlenný bicí ansámbl DAMA DAMA (společně s Josefem Blahou a Martinem Opršálem). Základní dramaturgická linie byla jasná - původní skladby, zkomponované námi nebo brněnskými skladateli (brněnská kompoziční škola, sdružená kolem Janáčkovy akademie múzických umění nám z české hudby připadala nejprogresivnější a nejenergičtější) a špičkami světové hudby (J. Cage, I. Xenakis, S. Reich, M. Miki atd.) pro běžné i speciální bicí nástroje, které jsme tehdy s Adamem Kubíčkem vyráběli.

Tím se ale vývoj nezastavil. Dalším krokem totiž byla snaha překročit rámec koncertů vážné hudby vytvořením jakéhosi dramaticko-hudebního pásma. (V té době již s námi Adam Kubíček nehrál - odešel koncem roku 1991 po vítězství souboru v evropské soutěži bicích orchestrů v holandském Enschede a po externí spolupráci se stal opět stálým členem v roce 1994. Místo něj nastoupil Jan Řihák, který vydržel do začátku roku 1997. Josefa Blahu nahradil na podzim 1991 Ctibor Bártek, Martin Opršál odešel koncem roku 1997.) Napadlo mě tehdy seřadit často jen úryvky různých skladeb dle jejich hudebních kvalit a výrazu a zvýraznit tak sémantickou osu koncertu. Pak už bylo zcela logickým krokem využití divadelních kostýmů a masek a jejich změn v průběhu koncertu, divadelního svícení, řady mých speciálních nástrojů a skladeb a stylizovaného pohybu k podtržení tohoto záměru.

Přes občasné rozpaky ze strany odborné veřejnosti i některých členů souboru byl tento záměr přijat publikem příznivě už po prvním koncertu tohoto typu v roce 1993 v jeskyni Býčí skála v Moravském krasu, pořádaném rockovou skupinou Bratrstvo a umožnil nám vystoupení jak před publikem rockovým (na festivalech a v klubech rockové a alternativní hudby), tak před „vážnohudebním“ na festivalech typu Pražské jaro atd. (Jako komornější a divadelnější verzi jsem v roce 1994 založil spolu s houslistkou Lenkou Župkovou duo KONVERGENCE). Odtud už byl jen krok k touze vytvořit koncert-divadlo s vlastní hudbou, scénářem, režii, kostýmy a speciálně vytvořenými nástroji a zvukovými instalacemi s výtvarným řešením, vycházejícím z obsahu skladby. Staly se jím v roce 1995 moje „Vlnoplochy“ - „hudebně vizuální cesty mikro, makro, megasvětlem a lidskou psychikou“, které zazněly na zahajovacím koncertu Expozice experimentální hudby Mezinárodního hudebního festivalu Moravský podzim.

Od té doby už „nebylo cesty zpět“ - cílem DAMA DAMA už dávno nebyly jen bicí nástroje (což zapříčinilo i mé studium kompozice na JAMU a dokládá časté využívání „nebicích“ nástrojů členy souboru, jako např. klavíru, syntetizérů, kytar, harmoniky, hlasu atd.), ale ani jen samotná hudba. Sémantická stránka je dnes neodmyslitelnou složkou našich koncertů i natočených CD a je snad nejdůležitější částí mé práce skladatelské i interpretační (samozřejmě bez jakéhokoliv opomíjení péče o hudební kvality). Výsledkem je vlastně interdisciplinární činnost poměrně širokého ambitu - autor hledá ke zvolené myšlence a z ní plynoucímu obsahu skladby adekvátní hudební prostředky s pokud možno maximálními inovacemi v parametrech rytmu, zvukové barvy, organizace tónových výšek, formy atd., vytvoří nebo přetvoří pro jejich realizaci odpovídající hudební nástroje, sám skladbu interpretuje nebo alespoň řídí její interpretaci a v závěru dramaturgicky vhodnou kombinaci skladeb natočí s maximálním využitím stávající záznamové techniky na kompaktní disk.

To ovšem předpokládá vytvoření fungujícího týmu, v němž mají jednotliví členové souboru rozděleny i mimohudební úlohy. V souboru DAMA DAMA se já starám o organizaci, kompozici, dramaturgii a výrobu hudebních nástrojů, Adam Kubíček, jako autor dokumentačních částí osmi katalogů a knih o výtvarném umění, o výtvarnou složku činnosti souboru (kostýmy, scéna, propagační materiály v tištěné i elektronické podobě), Ctibor Bártek o kopírování a distribuci propagačních materiálů, plakátů a CD a Martin Opršál o prepisování partitur, aranžování některých přejetých skladeb a obohacování dramaturgie o skladby zahraničních autorů. Kromě toho se všichni podílíme na týmových kompozicích, Ctibor Bártek a Adam Kubíček občas vytvoří i vlastní skladbu a každý z nás se do jisté míry specializuje na určitý bicí

nástroj - Martin Opršál na marimbu, Ctibor Bártek na jazzovou bicí soupravu, Adam Kubíček na hru na vlastní tělo a bicí soupravu a já na neobvyklé, vlastnoručně vyrobené nástroje.

Doufám, že přes občasné sny Adama Kubíčka a mě o permanentním úniku k trascendentnu nebo naopak k hédonismu - dle momentálního rozpoložení a stupně únavy - jsme pořád ještě na začátku cesty k hudbě pro skladatele i „obyčejné posluchače“, která je současně novátorská i emocionálně maximálně působivá.

Dan Dlouhý